

Baš - čelik

Vendar ga je carjevič še v tretjič pogumno opomnil obljube in Baš-Čelik je po dolgem oklevanju pristal: »Tri življenja sem ti obljubil, tretje ti zdaj poklanjam, poslej nimaš od mene terjati ničesar več. Izgubi se domov in ne tvegaj lastnega življenja, ki ti ga je poklonil Bog!«

Zdaj je pa stvar resna, si je dejal carjevič, zdaj je treba načrt dobro premisliti. Že je obupaval in se hotel brez opravka vrniti domov, ko se domisli

begnila ... Baš-Čelik je od daleč kričal za njima: »Ustavi se, carjevič, takoj vaju dohitim. Groza, kaj bom počel s teboj!«

Tedaj pa je carjevič že ukresal iskro in zažgal vsa tri peresca. Toda Baš-

P. R. N. A. T.

poklonjenih treh peresc. In se je odločil: »Tvegam še četrtič, da rešim ženo, a če mi bo slaba predla, zažgem z eno samo iskro vsa tri peresca.«

Vrnil se je v skalno duplino in žena ga je sprejela vsa začudena: »Bog ti prizanesi, mar si tako sit življenja, da siliš v propast?«

»Nič strahu, tokrat boš rešena.« je pogumno odvrnil carjevič in že sta po-

Čelik je že bil za njim, bridko je zavihljal svojo sabljo in carjeviča presekal na dvoje.

Tisti mah da ste videli čuda!

Doletel je zmajski car s trumami svojih zmajev, car sokoški s svojimi stvimi sokoli in car orlovski z jatami svojih orlov. Združene trume so se vrgle na Baš-Čelika, strašno so ga pobile in mnogo krvi preliše — a! Baš-Čelik je

bil vendarle silnejši in spretnejši, tudi to pot je ugrabil ženo in pobegnil.

Vsi trije carji so žalostno ogledovali mrtvega svaka in takoj sklenili, da mu vrnejo življenje. Vprašajo tri najhitrejšje zmaje, kdo more najprej primesti vodo iz Jordana. V pol ure, je dejal prvi. Drugi v četrto uro. Tretji v devetih trenutkih. Tedaj ta.

»Poletí, čim brže moreš!« so mu veleli vsi trije carji in zmaj najhitrejšji je z vso svojo ognjeno silo poletel in zares v devetih trenutkih prinesel jordsko vodico. Carji so z njo polili rane, koder je bil carjevič presekani, in glej, rane so se zacelile in carjevič je oživilen skočil čilo na noge.

Tedaj so mu carji svetovali: »Pojdi zdaj lepo domov, ko si rešen smrti.«

Ali presneti carjevič je bil pa res malo trmast. Niti zdaj še ni ubogal, marveč se je odločil še enkrat kakorkoli ukrasti svojo ženo. Ko je bila vsaka pametna beseda zaman, so mu carji rekli: »E, če že hočeš s silo nad Baš-Čelik, tedaj nikar ne odvedi žene takoj, marveč ji reci, naj vpraša Baš-Čelika, v čem je njegovo junaštvo. Nato se vrni k nam povedat in mi ti bomo pomagali k zmagi.«

Skrivaj se je carjevič odpravil v duplino, in žena je storila, kakor jo je nagovoril. Ko je zvečer prišel Baš-Čelik domov, ga žena prijazno vpraša:

»Silén junak si, ni silnejšega od tebe na svetu, a v čem je prav za prav tvoje junaštvo?«

Tako polaskan ji Baš-Čelik lokavo odvrne: »Če hočeš vedeti, moje junaštvo je v mojem meču.«

»Ta nesrečna sabla!« začne jadikovati žena, a Baš-Čelik se posmehne:

»Ti si norček, moje junaštvo ni v meču, temveč v moji puščici.«

In spet začne žena jadikovati zaradi strele, ko se ji Baš-Čelik prezirljivo posmehne: »Žena, žena, dobro te je nekdo naučil, da me preizkušaš, v čem je moje junaštvo. Ko ne bi vedel, da je tvoj mož mrtev, bi dejal, da te je on k temu nagovoril.«

»Kdo bi me neki nagovarjal, ko sem vendar ves dan sama v tej duplini!« se je zaklinjala žena, vendar pa ni nič opravila.

Čez par dni se je carjevič zopet skrivaj priplazil v duplino: »Daj, še enkrat ga izprašuj, morda bo povedal.«

In res je žena tisti večer še enkrat začela laskati Baš-Čeliku. To mu je dobro delo in začel je praviti: »Ko že tako spoštuješ moje junaštvo, ti bom pove-

dal, v čem je ... Daleč odtod je visoka planina, tam prebiva lisica, v lisici srce, v srcu ptica — v tej ptici je moje junaštvo. Ali tole rečem, tista lisica se ne da zlahka ujeti, ker se zna pretvarjati na razne načine.« —

Ko je naslednji dan odšel Baš-Čelik po svojih opravkih, se je carjevič priplazil v duplino in izvedel vse, vse. Takoj nato so se trije carji s carjevičem vred podali na tisto daljno planino. Veleli so orlom loviti lisico, toda lisica je pobegnila v bližnje jezero in se izpremenila v utvo s šestimi krili. Takoj so planili sokoli za njo, toda ona se je dvignila pod oblake. Že so bili zmaji za njo, ona pa se je vrgla nazaj na tla, se spet pretvorila v lisico in je zmedena švigala sem in tja. Zdaj se je zapodila za njo vsa vojska zmajev, orlov in sokolov. Ulovili so jo, bogme! In zdaj so carji veleli lisico razklati, srce so postavili na ogenj in ga preklali, iz srca so vzeli ptico in jo vrgli v ženjavico. Ko je ptica zgorela, je tam nekje v daljavi strašno zagrmelo — izdihnili so vsi Baš-Čelik.

Carjevič se je odpravil nazaj v skalnato duplino, rešil je svojo drago in se z mogočnim spremstvom vrnil k carju na grad. Z ljubo ženko sta po ponovnem pirovanju srečno živela še zvrhano mero let.

Konec.

L. N. Tolstoj:

Dva trgovca

Neki siromašen trgovec je šel na potovanje in izročil vse svoje blago — železo — v varstvo sosedu, bogatemu trgovcu. Ko se je vrnil s potovanja, je zahteval od soseda svoje blago nazaj. Med tem pa je bogati trgovec vse njegovo blago prodal in ker mu ga ni mislil plačati, mu je rekel:

»Pri Bogu, tvoje železo je doletela nesreča.«

»Kakšna nesreča neki, brat?«

»Spravil sem ga v klet, in tam je strašno mnogo miši, pa so pojedle vse tvoje železo. Na lastne oči sem videl, kako so ga glodale. Če ne veruješ, pojdi, da ti pokažem.«

Siromašni sosod se ni pritožil.

»Kaj bi hodil gledat, ko ti verjamem! Saj tudi sam vem, da glodajo miši železo. Zbogom in hvala ti!«

In siromašni trgovec je šel.

Zunaj pred hišo je opazil majhno de- te, ki se je igralo. Bil je to sin bogate- ga trgovca. Trgovec je zgrabil dete, ga vzel v naročje in odnesel domov.

Drugega dne je srečal bogati trgo- vec siromašnega in mu potožil svojo nesrečo, kako mu je izginil sin. Vpra- šal ga je, ali morda on vé, kaj je z njim.

»Kako ne bi?« — je odvrnil siromak. — »Včeraj, ravno, ko sem stopil iz tvo- je prodajalne, sem videl, kako je ja- streb odnesel z ulice nekega otroka.«

Tedaj se je bogatin razsrdil.

»Ali te ni sram, da se tako norčuješ iz mene! Kako naj bi jastreb odnesel otroka!«

»Ne norčujem se, brat moj. Kakšen čudež pa bi bil, če odnese jastreb otro- ka, ko pa so miši lahko pojedle sto pu- dov železa? He, marsikaj se zgodi na tem božjem svetu.«

Zdaj pa je postalo bogatina sram in pokesal se je:

»Oprosti mi, brat. Miši niso pojedle tvojega železa, ampak jaz sem ga pro- dal. To železo ti bom dvakrat popla- čal.«

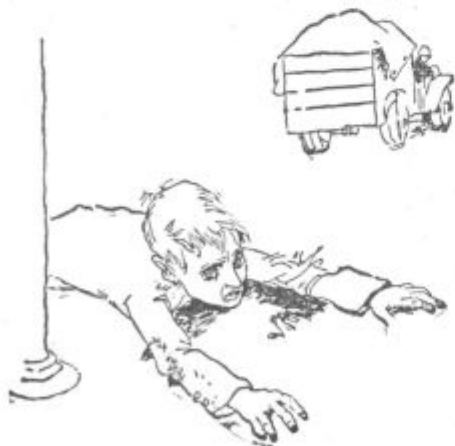
»Ej, če je pa tako, potem tvojega otroka tudi ni odnesel jastreb!« mu je zaklical siromak. »Tako! ti za prive- dem!«

Zgodba o malem Jonu

Nekje sem bral zgodbo o malem Jonu, ki vam naj jo povem, kakor se je dogodila v mestu, večjem od Ljub- ljane. Zgodba pripoveduje o bednem fantiču Jonu, ki ni imel nikogar na svetu, ki bi ga ljubil in skrbel zanj. Sam zase je živel, se klatil po mestu in iskal hrane. Največ se je zadrževal v bližini mestnega tržišča. Tamkaj je padel neki dan pod avto, ki mu je šel čez roko. Prepeljali so ga v bolnišni- co, ker mu je bila roka menda na dveh mestih zlomljena.

In tu se začne naša zgodba.

PRVAT

Glavni zdravnik je hotel oditi do- mov prav tisti hip, ko so na nosilih prinesli v bolnišnico ranjenega dečka. Zdravnik je bil močan, visok človek, velikani spričo otrok; za otroško trp- ljenje pa je imel posebno dobro srce. Takega bednega otroka ni prepustil

nikomur od svojih pomočnikov, am- pak jih je zdravil sam. Ko so prinesli Jona v bolnišnico, je zdravnik takoj zahteval, naj mu nosilci povedo, kako se je nesreča zgodila. Povedali so.

Na vprašanje, čigav je otrok, pa ni- so vedeli odgovora. Rekli so le, da živi in prebiva ta fant večinoma med stojnicami na trgu. Otrok sam je mol- čal; niti vzdihnil ni. Le iz oči so mu tekale solze. Zdravnik ga je vprašal, kako mu je ime. Otrok mu ni povedal, le plaho se je ozrl vanj. Zdravnik je bil prepričan, da je otrok vrh vsega svojega siromaštva še gluhi in nem.

Okopali so ga, mu pristigli in po- česali skuštrane lase, umili glavo, ro- ko pa obvezali. Zdravnik ga je med- tem skrbno ogledoval: gluhi in nem ne more biti, samo zapuščen je in zane- marjen, kakor zdravnik še ni videl svoj živ dan nobenega otroka. Pa jih je šlo skozi njegove roke že sto in sto.

Otrok je bil pač zmeden od samega strahu pred ljudmi. Ljudi se je bal, ni- koli ga še ni nihče potrepal, nikoli mu še ni nihče privoščil prijazne be- sede.

Zdravnik ga je vprašal: »Ti je mo- goče Jon ime?« In ga je pogladil po glavi.

Veliko začudenje se je razlilo po otrokovem obrazu, potem pa je s hri- pavim glasom dejal:

»Jon.«

»Te zelo boli?« je dalje vprašal zdravnik. Otrok vprašanja ni razumel; najbrž se še nihče nikoli ni zmenil za njegove bolečine, nikoli še ni nihče skrbel zanj. Tudi pojmi »oče, mati in

dom« so mu bili tuji. Ko pa so ga vprašali, kam je hodil zvečer spat, je pokazal z roko skozi okno na trg, kjer stoje stojnice in kjer prodajajo sadje in slanino, zelenjavo in rože.

Ko je zdravnik odhajal, je naročil usmiljenki: »Pazite skrbno na malega Jona, dajajte mu močnih jedi in postrezite mu z vsem, česar si zaželi. Videti je ves sestradan. Pazite torej nanj!«

In je šel.

Mali Jon je bil ves nemiren v svoji postelji. Ni strpel v njej. Ko mu je bolničarka prinesla jedi, jih je zavrnil in tiščal usta skupaj. Nikoli ni jedel takih stvari, teh ljudi okoli sebe ne pozna in jim ne zaupa. In postelja — na takem še nikoli ni ležal. Nedoumno mu je bilo. Splazil se je iz postelje ter se zmuznil na dvorišče. Bolničarka ga je prinesla nazaj v posteljo. Pobegnil je v drugo.

Ko je popoldne prišel zdravnik, ga je našel pod stopnicami na hodniku; sključen je bil ter ležal na kamenitih tleh ter spal, sladko spal. Zdravnik ga je dvignil in odnesel v posteljo.

»Tu-le bo ležal naš Jon,« je dejal zdravnik odločno in vendar prijazno prebujenemu Jonu.

Zdravnik je vprašal usmiljenko, kaj je jedel fant.

»Nič. Vse odklanja, ničesar ne mara zaužiti.«

»Bržkone tako dolgo ni jedel toplih jedi, da se jih je odvadil, da jih je pozabil. Prinesite jabolko in krožnik juhe.«

Medtem je stopil zdravnik k drugi postelji, k tretji ter pregledoval otroke, ki jih je bila vsa soba polna. Pogosto se je ozrl proti Jonu in mu zaklical: »Glej, da mi boš ležal čisto tiho in da se nikamor ne ganeš!« Resno je govoril, dvignil je prst ter požugal. In se takoj lahko nasmehnil.

Usmiljenka je prinesla jabolko in krožnik juhe. Kakor hitro je Jon zagledal jabolko, je stegnil svojo zdravo roko po njem. Juhe ni maral. Vilič so mu v usta nekaj žlic juhe, pa ni maral več. Kar takoj je spet stisnil usta. Ko pa je dobil jabolko, ga je hlastno pojedel s pecljem in muho vred.

Zdravnik je pristopil k Jonu in mu dejal: »Če bo Jon v eni uri pojedel tri žlice juhe, bo dobil to-le,« — in potegnil je iz žepa krajcar. Fantek je takoj stegnil roko po krajcarju, ga vzel ter z vso naglico skril nekam v robove svoje obleke. Zdravnik je potegnil iz žepa še drugi novičič in dejal:

»Če bo ostal Jon vso noč v postelji, dobi jutraj to-le.«

Na tablico nad Jonovo posteljo niso mogli zapisati ne njegovega imena ne priimka, ne starosti, ne odkod je. Nihče ni vprašal po otroku, ne očeta ne matere ni bilo. Jon ju ni imel in ju nikoli ni poznal.

Zvečer se je zdravnik znova pripekljal v bolnišnico, sam ni vedel, zakaj prav za prav. Že pred bolnišnico je videl gručo ljudi, ki so stali okrog nekega otroka. Bil je Jon, ki se je bil kradoma splazil iz bolnišnice ter si kupil za podarjeni krajcar pese in repe, da bi se najedel, kakor je bil vajen.

Zdravnik ga je odvedel v bolnišnico, mu popravil obvezo, ki jo je bil Jon strgal z roke, ter posadil k njegovi postelji bolničarko, ki naj pazi samo nanj vso noč.

Jon je ležal v postelji, zaspal pa ni mogel. Neprijetno mu je bilo na mehkem. Vajen je bil spati na goli zemlji med zaboji za stojnicami. Naslednjega dne so mu dali neko zdravilo, nakar je spal Jon — prvič, odkar je bil v bolnišnici — prav do jutra. Ko se je prebudil, je takoj uprl oči naravnost v vrata. Ali je pričakoval prijaznega zdravnika ali drugega krajcarja?

Zdravnik je prišel in držal v roki dve svetli petici. Fant se je razočaran obrnil v stran. Svetlega denarja ni poznal, poznal je le zamazane rjave krajcarje; le s takimi je kupoval sadje.

A mali bolnik se je vendarle nekako sprijaznil z zdravnikom. Iz povpraševanja pri branjevcih na trgu je zvedel zdravnik, da ta otrok v svojem življenju nikoli ni poznal prenočišča. Pozimi se je zavil v cumje in zalezal pod stojnice na trgu, poleti pa je spal na cestah. S psi je tekmoval za hrano po obcestnih jarkih. Časih je komu od branjevcev pomagal, pa so mu dajali krajcarje, zamazane rjave krajcarje.

Tako je živel mali Jon. Kdo mu je bil oče in kdo mu je bila mati — tega ni vedel nihče v vsem mestu.

Njegova prva sreča je bil prav za prav tisti tovorni avto, ki ga je povozil. Prišel je v bolnišnico, kjer bi si s svojo bolno roko ozdravil lahko tudi svojo bolno dušo. To je zdravnik tudi upal in nameraval. Zato se je tako trudil z njim in skrbel zanj kakor za nobenega svojih bolnikov. Kako to, da fant ob tako pasjem življenju ni podivjal in postal zloben, marveč je bil potrpežljiv in mehak, to je bil prav za prav čudež. V črnih očeh je tičala samo bojazen, ki bi genila slehernega človeka. Le česa se je tako bal?

Zdaj je imel pod svojo blazino že cel kupček krajcarjev in petic. Kajti za vsako steklenico mleka, ki ga je izpil, za vsako izmenjano obvezo je bil nagrajen od zdravnika. Pazljivo je poslušal, kako trobijo spodaj na cesti avtomobili in kako drdrajo vozovi. Imel je tenak posluh in je natančno razločeval glas avtomobila svojega zdravnika od drugih.

Vzljubil je zdravnika. Bil je to prvi človek, ki se je briga zanj, ki je negoval tega potepinčka.

Toda nekega dne je do večera zaman pričakoval svojega zdravnika. Ni ga bilo od nikoder. Prišla je noč, zdravnika ni bilo. Fant ni mogel zaspiti, čeprav se je postelji že privadil. Skrb za zdravnika mu ni dala zaspiti. Kje je moj zdravnik? — je ihtel pod odejo in skoraj pozabil na svoje krajcarje. Vso noč je čakal, ves dopoldan poslušal ropotanje voz in avtomobilov na cesti — a pričakal zdravnika ni.

In opoldne je prišel tuj človek ter ga obvezal. Usmiljenka je nazivala tega tujca »gospod doktor«. In Jon je slišal, kako je dejal doktor usmiljenki: »Tega bomo pa kmalu odpustili iz bolnišnice. V nekaj dneh bo okreval popolnoma. Kaj bi se valjal tod po postelji!«

Jon je trepetal.

Kaj je z njegovim doktorjem, kaj je z njegovim starim zdravnikom? Zakaj mi nihče ne pove niti besede o njem?

In potem je ujel besedo »umrl«; to besedo je prav dobro razumel. Videl je, kako je nekoč neki starec padel sredi trga na tla, vzdihnil, se zvijal in kmalu nato utihnil. Tedaj so rekli, da je starec »umrl«.

In zdaj je umrl njegov dragi, dobri zdravnik. Nikoli več ga ne bo videl.

Božal je svoje krajcarje, ki mu jih je bil daroval zdravnik, vzel jih je v

roko ter se splazil iz bolnišnice. Poslej ne bo nihče več pazil nanj. Šel je, pa ni nihče vprašal po njem.

Prihodnji dan zjutraj so našli v parku v svežem snegu otroško truplo. Roke zmrzlega otroka so krčevito stiskale krajcarje.

Bil je naš mali Jon.

(Priredil M. K.)

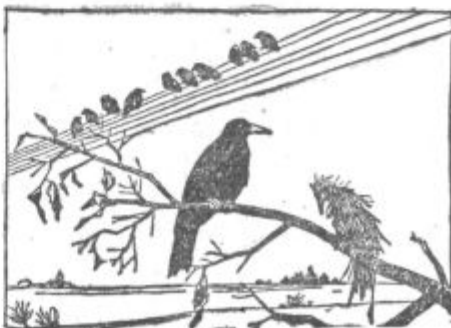
Ivan Albrecht

Večerni mir

Nizko, nizko, še vse niže
zvezdice se sklanjajo,
lahno, lahno, vse lahneje
zvončki vmes prizvanjajo.

So vse zvezde, božje cvetke,
v goste k Anici prispale,
s čistim srebrom, svetlim zlatom
so jo čez in čez odele.

In so zvončki, beli zvončki
k zemlji glavnice sklonili,
da iz sladkih sanj prezgodaj
Anke ne bi prebudili.

Kaj pišejo Lutroučki?

Na tem mestu objavimo danes vse spise in pesmice, ki smo jih prejeli v proslavo materinskega dne, obenem pa tudi take spise, ki se ne nanašajo na razpisani natečaj. Prihodnjo nedeljo bomo spet nadaljevali z razpisanim natečajem. Opozarjamo vse mlade pisatelje in pisateljice, da bodo vsi dopisi, ki se ne bodo nanašali na natečaj o živalih, romali v požrešni koš! Svoj natečaj zaključimo 4. junija; takrat objavimo tudi imena nagajencev. Dopise sprejemamo le še do 30. maja.

Oj, mamica moja!

Oj, mamica moja Ti,
vsa zlata in blaga si!
Koliko si zame trpela
in vedno me
srčno rada imela...

Oj, mamica ljubljena Ti,
najlepša, najdražja si mi!

*Dragica Lednik, uč. V. razr.
v Celju.*

Mati

Jaz mislim nate, mati,
vso noč ne morem spati,
vso noč iz senc in mraka
za tabo duša plaka.
Brez svetlobe, brez cveta
so moja mlada leta,
vsi cilji izgubljeni,
odkar te ni pri meni.
Ko zvezda, ki utrne
se v noč in se ne vrne,
si tiho ugasnila,
me v temi zapustila.
Jaz mislim nate, mati,
vso noč ne morem spati,
vso noč iz senc in mraka
za tabo duša plaka.

*Ema Reya, uč. ? razr.
v Ljubljani — Galjevica 182*

Mamici k materinskemu dnevu

Mamica ljuba,
Tvoje milo oko
je za nas deco
odprto nebo!
Mamica mila,
Tvoje zlato srce
je naša sreča,
je naše veselje!
Mamica zlata,
mi ljubimo Te,
Bog Te ohrani,
Bog plačaj Ti veselje!

*Marica Skofič, uč. III. razr.
žen. real. gimn. v Ljubljani.*

Moja mamica je bogata

Ljuba mamica moja mi
pravi, da sem cvetka.
Če pa jaz sem cvetka,
je mamica biserna rosica.
Mamica moja zame skrbi
in dela zame vse dni, vse noči.
Kadar sem bolna, vse noči
pri meni sedi.
Mamica moja je strašno bogata,
nima zlata in je vendar vsa zlata!
Ela Tomc, uč. V. razr. v Celju.

Pomlad

Ptičice moje, zapojte zdaj,
saj prišel je ljubi mesec maj!
Še mali Vito, ki v zibki leži,
se zdaj prav rad na smeh drži!
In kliče veselo otroški glas:
»Pomlad je prišla spet v vas!«
*Adela Indof, uč. V. razr. mest. š.
v Celju.*

Pomlad prihaja

K nam prispela je pomlad,
vsi smo je veseli,
travnik, gozd in gaj
so ozeleneli.
Oj, zdaj smo vsi veseli,
v srcu je sladko,
ker nam tako lepo
zdaj rožice cveto...

*Vida Ravnjak, uč. IV. razr.
Sv. Kunigunda, p. Žreče.*

Pomladanska pesem

Pomlad že prihaja,
vse se veseli,
pa ptičica v grmu
si pesmico drobi,
prikukal iz zemlje
je zvonček zaspan,
veselo zdaj pozvanja
čez hrib in čez plan.

*Kvas Francka, uč. IV. razr.
pri Sv. Kunigundi, p. Žreče.*

Vzliki mladine

Vsi smo si med seboj bratje,
vsi smo slovanske krvi,
naš kralj je Slovan, blagi vladar!
Smo mu mi zvesti sinovi?
vredni njegove zaščite?
Da, smo! In bomo vedno,
z dušo, telesom vdani,
on pa bode branil
nas, naše domove in svete pravice!
Zaman bo sovražnik napadal!
Planili bomo nadenj ko levi,
vsi skupno, za narodov blagor!
Edinstvo in složnost naša ga bo

pregnala,
zapodili ga bomo v divji beg!

Če pa sovražstvo vlada med nami,
menite tudi, da bo tako?

O nikdar!

Poteptal bi sovražnik nas v prah
in v rod naš zasadi bi ostre

kremplje,

da plen mu obilen ne uide.

Pazno čuval nad nami bi vedno,

da ne dobimo trenutka svobode.

Vklenil bi nas v verige barbarstva

in s palicami bil nam v obraz.

Trpljenje naše bi bilo strašno.

če bi med nami sloge ne bilo.

Toda bratstvo, edinost in sloga

odžene sovražnike vse!!!

Malo nas je, a močni dovolj smo,

se postaviti v bran,

v bran sovragu

za kralja in zlato svobodo!

Rakovec Ladislav, dijak v Mariboru.

Ptičice spomladi

Ptičice, zapojte zdaj,

pomlad je prišla

k nam nazaj.

Ptičice zapele so

»Pomlad je tu

vesele smole«

*Zoh Julijana, uč. V. razr. mestne š.
v Celju.*

Oznanjevalci pomladi. Lepa majniška kraljica je priromala v deželo. Na glavi ima lep pisan venček, z biseri posut. S seboj je prinesla marjetice in druge cvetlice, da razveselijo ljudi in svet. Zlati solnčni žarki se spočivajo na cvetovih in tam pozabljajo vso žalost, ki so ji videli pri ljudeh. In ptičji ki se klanjajo lepi kraljici, in metulji letajo od cveta do cveta in pozdravljajo veselo pomlad.

*Hofstätter Inge, uč. IV. razr.
Sp. Hoče pri Mariboru.*

Drago »Mlado Jutro«! Midve še ni
sva Tvoji čitateljici, vendar pa sva
Tvoji zvesti poslušalki. Verno poslušava pravljice in pesmice, ki nama jih
mama prečita iz »Mladega Jutra«. Oč
ka skrbno hrani vse številke »Mladega
Jutra«, da Te bomo pozneje same prebirale in se vadile v mili slovenščini.
Midve govoriva slovensko in srbsko.
Tudi »Politiko za decu« dobivamo. Mamica pa rajši Tebe prebira, ker ji cirilica ne teče tako gladko. Iskreno Te pozdravljava

*Markica in Bistrica Kranjec
iz Skoplja.*

Mamica

Mamica — beseda Tvoja je sladka,
še slajša kot bonbonček.

doni mehko in še lepše

kakor srebrni zvonček.

Mamica — ljubezen Tvoja je vroča

bolj kot solnceže žareče;

ko božajš ličica moja rdeča,

Ti srcece kipi od sreče.

Mamica — srce Tvoje je biser

in čistejše od kristala,

Ti edina in samo Ti

bi življenje zame dala...

*Vandot Bojan, uč. III. razreda
Ljubljana, Pred škofijo 14.*

Deklica ob materinem grobu

Draga mati, dobra mati,

že dolgo snivaš pod črno rušo,

oh, ko mogla bi te izkopati

in Ti vrniti zlato dušo.

Ko mogla srce Tvoje bi oživetiti,

da utripati bi spet začelo,

oh, ko mogla bi te spet objeti

in Ti poljubiti lice velo.

Draga mati, ni mi mogoče

v življenje Te obuditi,

ne pomagajo moje solze vroče,

v življenju se ne moreva več združiti.

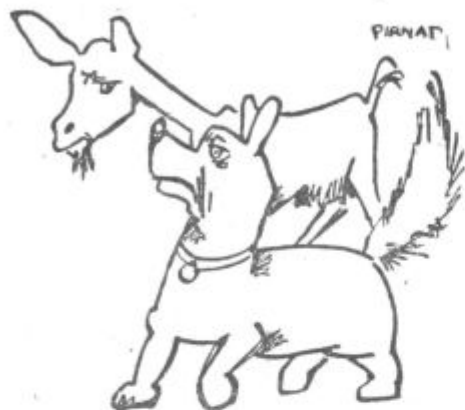
*Vandot Sonja, uč. V. razreda
Ljubljana, Pred škofijo 14.*

Manica:

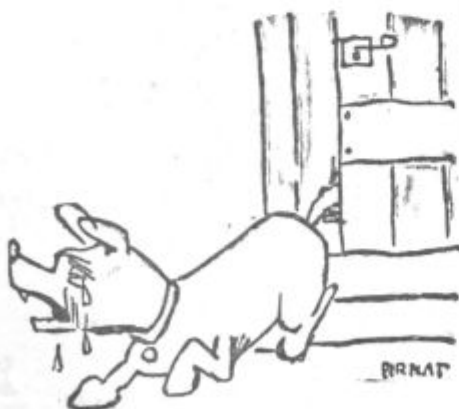
Prezirni kuža

Kuža »Čuri« je bil zelo ponosen na svoj košati rep, ki ga je časih kakor metlo zavijtel po zraku. Bil je prepričan, da je vsled svojega repa najlepša žival na svetu.

Pri tisti hiši so imeli tudi kozo. Kakor pa veste, je koza skoraj docela brez repa. Na svojem zadku ima le kratek »štucek«. In ta uboga kozica je bila šestokrat predmet Čurijevega zasmehovanja. Vedno se je zaletaval vanjo s svojim strupenim jezikom. Kozica pa je bila pametna in pohlevna in je vse molče potrpeala.

Nekoč se je koza pasla po vrtu, Čuri pa je sedel na pragu. Spet mu ni dala žilica miru in začel je po svoji stari navadi zbadati pohlevno žival:

»Ali te ni sram, hoditi po vrtu, ko si brez repa?! Poglej mene! Sem pa že vse drugačen gospod!«

Komaj je kuža to izrekel, je potegnil skozi vežo močan veter in zaloputnil vrata tako hitro, da sicer urni kuža ni mogel še ob pravem času od-

skočiti in tako je konec njegovega repa ostal med vrati in podboji.

Čuri je strahovito zacvilil in kakor nor začel bežati z okrvavljenim repom po vrtu sem in tja.

Pomislite, ta košati rep, ves njegov ponos, na, zdaj pa odščipnjen! In te bolečine —!

»No, zdaj imaš menda dosti! Meni se pa kaj takega ne more pripetiti.« je rekla koza in mirno mulila travo.

Kvadrat II

1	2	3	4
	K		
2	K	O	L
3		L	
4		O	

1. Lahkoatletska vežba. 2.—3. Del sadu. 4. Oglarska žgalnica.

Rešitev kvadrata I: 1. kolo, 2. oves, 3. leča, 4. osat.

Posetnica

SAMO KENK

Kakšen poklic ima ta gospod?

Šaljive uganke

Rešitev

1. Sneg.
2. Črka »n«.
3. V pratiki.
4. Stopinje.
5. Mlatiči.

Rešitev rebusa
Sreča je opoteča.

